

רק עוד שבוע

יתקבלו במשרדי "העולם הזה" ת"א. גליקסון 8 (ע"י כיכר דיזנגוף) לכריכה כרכי 1960 (וגם כרכי שנים קודמות).

מחיר הכריכה הוא 5. ל"י הכרך (כולל משלוח בדאר, למעוניינים בכך), ואפשר לרכוש גליונות חסרים במחיר 60 אגורה הגליון. שעות קבלת הכרכים: יום שני וחמישי בשבוע בין השעות שש עד שמונה אחר-הצהריים.

20%
מכירת סוף העונה
על כל הסחורות

איוניר

בתי האופנה הראליים לארץ

תל-אביב, רח' אלנבי 31
רח' דיזנגוף פינת בורדון

חדרנו לתוך המרכז

(סוף מעמוד 7)

בעד פתח-האיחור אפשר היה להבחין ב' קרחתיהם. הראשונים שבאו תפסו מקומות באמצע האולם בשורות האחרונות ורק. כל אחד מהם תפס מקום בודד משלו ואיש לא הצטרף לחברים שכבר ישבו. כמה מהם עיינו בעתונות. יתרום ישבו בארשת רצינית. ההמולה באולם גברה. מבעל לחרכים חדרו אלי לא רק קולות המשוחחים אלא גם צען סיגריות סמיך שאיים להחניקני. הישיבה החלה באיחור, בעשר עשרים וחמש, במקום בעשר. תפסתי לי מקום מעל לשולחן-הנשיאות, ושעה שאלמוגי פתח את הישיבה, החלתי לרשום רישום סטינוגרפי ממהלך הדברים.

שומרי הראש של ביג'וי

7 שולחן הנשיאות ישבו, מלבד אלמוגי ומזכירו, גם משה שרת ולוי אשכול. אלמוגי עצמו הוציא את חפיסת סיגריות המונטבאן שלו, ממנה היה שולף סיגריה אחרי סיגריה ומציתה במצית אדום. בידיו היה פטיש עץ חדש, בו היה מיקש כל אימת שהושמעו באולם קריאות-ביניים. הסערה פרצה מיד עם פתיחת הישיבה. אחרי שהמרכז דחה את הצעת גינני המוכי רות, של פרץ נטר, שזכתה בקול של המציע בלבד, הודיע אלמוגי כי לא יהיו ויכוחים ורק שניים ישאו נאומים. אחד בעד הצעת ההדחה של לבון ואחד נגדה. האסיפה הפכה ליריד. כל אחד צעק מספר אחר של נאומים. לבסוף התקבלה הצעתו של חיים שורר, ששניים יזכרו מכל צד — בעד ההצעה ונגדה.

תוך כדי סערת הרוחות לא יכול היה אלמוגי להשליט סדר. ומשה שרת נטל את הפטיש מידו והשקיש את האולם בעצמו. ואז החל לזי אשכול לשאת את נאומו, בעד הצעת המזכירות. הוא דיבר בשקט ובשלווה, ללא התלהבות המאפיינת אותו. מדי פעם פרצו גליצחוק באולם. לשיא הגיע הצחוק כאשר כינה את משה שרת, בסליטת פה, "ראש הממשלה ושר-הבטחון לשעבר".

בשעה שלוי אשכול סיים את נאומו, הבחנתי פיתאום בראש המציע לעברי מ' אותו חדר. תחילה סברתי שזה חברי, ש' חדר לבנין וטיפס גם הוא לכאן, מחוסר מקום האזנה אחר. אולם הראש הפך לשניים, ואחרי הראשים באו גם גופות. הם רצו ישר אלי והומיגוני לבוא איתם. הלכתי. באפולולית עליית-הנג לא יכולתי להכירם. רק כשירדנו לחדר המדרגות התברר לי שאלה שומרי-הראש של דויד בן-גוריון.

הצנתי בפניהם את תעודת העתונאי שלי, ואחד מהם מיהר לקרוא אנשים נוספים. היו אלה אנשי משטרה במדים אורחיים, בלשי המדור המרכזי לבילוש ועיקוב, ר' האחראי לסדרני מפא"י במקום, גברתן בשם מגן. הוא היה תוקפני במיוחד, ובעת ש' צעק: "מה עשית לנו בגללך יכולים לפטר אותנו!" חטף מכיסי חבילה הנמירות עלי' הם רשמתי את דבריהם-הנאומים. כשהרמתי את קולי על צורת התנהגות זו, מהרו חברי להרגיעו כדי לא להפריע לאסי' פת המרכזי. הם החרימו את הנמירות. מכיון שבמקום בו היינו לא היתה יציאה אל מחוץ לאולם, נאלצו להובילני דרך האולם עצמו, לעיני הנוכחים.

במינון האהלי, לשם הובילוני, ציפתה לי הפתעה. מצאתי במקום את חברי למיקצוע, שלמה נקדימון מזרות. התברר שגם הוא, ללא שום ידיעה עלי, חדר בבוקר לאולם ונתפס לפני. למעשה הובילה תפיסתו גם לתפיסתו. כי רק אחרי שגילו את מחבואו, קיבלו עשרות אנשי הבטחון במדים אור' חיים ששמו על האולם ועל המסדרונות הוראה לערוך חיפוש יסודי נוסף.

זמן קצר, עד שלקחנו למסטרה, היתה המצאותנו במינון אטרקציה לחברי המרכז, שיצאו מן האולם והתבוננו בנו. אנשי ה' בטחון עצמם, אחרי שהשלימו עם תפיסתנו, היו רגועים והתלוצצו על חשבון העניין. במקום הגיע גם שלום ירקוני, מפקד ה' מדור המרכזי לבילוש ועיקוב. הוא פנה אלי: "איפה שיש סירחון, שם צריך למצוא אותו?".

מרכז מפא"י זה סירחון? תמהתי. "לא", ניסה ירקוני להסביר את עצמו טוב יותר, "איפה שיש משהו בלתי-חוקי, שם אתה נמצא". האם אתה רוצה להגיד שמה שעושה מרכז מפא"י כרגע זה בלתי-חוקי? תמהתי. ירקוני עלה ברוגז במדרגות. כעבור עשרים, אחרי שהאשמונו כחוק בהשגת גבול במטרה להרגיז, שוחררנו ב' ערבות עצמית. כאלו כדי להוכיח לנו שכל הסתנונתנו היתה חסרת תכלית, סירסמה בפעם הראשונה בתולדות הישיבת המרכז הסגורות, את פרוטוקול הישיבה.

על מה שאירע בכניסה לאולם ה"אהל", מרווח שלמה אינזב, ש' ניסה לחדור לאולם דרך הכניסה הראשית:

ניסיתי להיכנס לישיבת מרכז מפא"י בדרך הפשוטה ביותר — דרך השער הראשי. אולם מכיון שעדיין אינני חבר המרכז, ניסיתי לגלם דמות שלא היתה עלולה לעורר שאלות מצד הסדרנים.

בעוד מועד, הכנתי לעצמי שני מיקרופונים ישנים, אחד מיקרופון שולחן והשני מיך רוספודניצב מודסת קול ("אמפליפיר") וסליל של חוטי חשמל בתוך קופסת סרטנים ישנה. לבשתי בגדי עבודה ובציוד זה המתחתי במערכת, הרחוקה מרחק שני כמים בלבד ממאלם האהל, בו התכנס המרכז. כחצי שעה לפני הישיבה הזמנתי מונית, נכנסתי לתוכה עם כל האביזרים וביקשתי מהנהג הנדהם שיביאני לפנין האהל. "איזה אהל?" הוא לא הבין. "האהל הזה!" הצבעתי בידי לעבר הבנין, בפנינת הרחוב. הנהג התחיל לנסוע. אולם הוא לא היה עדיין משוכנע לחלוטין. "לאן אתה צריך?" שאל אותי שוב. "לבנין האהל. שם יש ישיבת מרכז מפא"י ואני צריך להביא לשם מיקרופונים". עניתי.

אז למה אתה לא הולך ברגל? שאל. לפני שהספקתי להשיב לו, תפס כמה העניין. "אהל", אמר וחייך חיוך רחב. הוא הביא אותי עד לפתח הבנין. השעה היתה עשרים לעשר. רק אנשים בודדים התהלכו על המזרקה. לפני שער הכניסה הצטופפו אחרים מתחרי המרכז. הנהג יצא בעצמו ועזר לי לשאת את מכשירי לפתח. נדחפתי וצוץ לי הציוד בין חברי המרכז ו' נכנסתי למסדרון. משני הצדדים היו שולחנות ועליהם רשימות חברי המרכז. כל מי ששכנס היה חייב להודות ואף לרשום את שמו. באמצע, בין שני השולחנות, הותקן מעבר צר שהספיק למעבר אדם אחד. מסביב עמדו חבורות של סדרנים ואנשי-בטחון. ליד אחד השולחנות ניצב חבר מרכז אחד והודעה. בניסיוני להיכנס פנימה, הזותי אותם מעט. הסדרן שהבחין בכך, ניגש אלי ואמר: "רגע, אל תדחוף, תיכף תיכנסו!" הוא פינה לי דרך בין הגנשים והייתי בטוח שהנה אני נכנס לאולם. באותו רגע תפסה יד בצווארון חולצתי. שמעתי קול: "החוצה!" ומרשהו משך אותי אחרוני, אל מחוץ לכניסה.

ניסיתי להעמידו על טעותו ולהיכנס חזרה, אולם זה לא עזר. מסביבי התקהלו כל מיני אנשים, לבושי-אורחיים, שויהו את עצמם כקציני משטרה. לא היה להם עדיין דבר נגדי. הם רק רצו לדעת מי אני. אמרתי להם שאני רוצה להתקין את ה' מיקרופונים באולם. כנראה שלא שיכנעתי אותם. הם חיטטו בקופסה, בתוכה הונחו חוטי-החשמל, ולקחו אותי הצידה. שני אנשי משטרה לבושים אורחיים, הסמל יונה סיר' קיס והקצין יצחק רוגן, תפסו אותי בכתפי ודחפוני בסגות לגיפם שחנה ליד המערכת. היה זה הביעם של שלום ירקוני. הוא ישב בפנים. "שב, שב", הוא הציע לי, "יש לך תעודות?" הצנתי את תעודת-ה' עתונאי שלי. אז תפס הצחוק את ארשת' הרצינות על פני השוטרים. "עכשיו הכל מוכן", אמר אחד מהם.

לקחו אותי למטה המחוז החדש, ברחוב מוצקין. שם חקרו אותי לא פחות מאשר שמונה חוקרים. את המיקרופונים העמידו בצד, סקרו אותם בחשונות הולכת וגוברת. תחילה גם לא ידעו במה להאשים אותי. לבסוף, אחרי התייעצויות, החליטו להאשי' מני בסעיף 286 של החוק הפלילי האומרי: "כל הניכנס לרכוש המוחק בידו אחר, מ' תוך כוונה להרגיז, יאשם בעוון". כן האשי' מני בסעיף 374 — התראות כאחר.

רק כשהורידו אותי, להובילני לתחנת ה' נפה הצפונית שם שוחררתי, הבנתי מה הציק להם. "בינינו לבין עצמנו", אמר אחד ממלווי, "איפה מכשיר-האזנה, איך רצינים להקליט בפנים?".

אחרי ששוחררתי, חזרתי לרחבת לבנין האהל. היתה שם עדיין התקהלות גדולה. זמן קצר אחר כך החלו חברי המרכז לצאת. חלקם עמדו ושוחחו ביניהם על מה שעבר עליהם בישיבה. שמעתי שניים מהם משוח' חים:

"תפסו שני עתונאים, אחד מהתולם הזה והשני מזרות עם מיקרופונים".
"נו, מה עשו איתם?" שאל איש-שיחו.
"מטרו אותם למסטרה".
"זה הכל? היו צריכים לשבור להם את העצמות?"
כששמעתי את דבריו, ניצבתי לפניו: "אני האיש שתפסו אותו עם המיקרופונים, אתה רוצה לשבור לי את העצמות?"
לרגע הם השתקו, נדהמים. אחר-כך פרץ אחד מהם בצעקות: "מרגל! שפינו!"